

BÜYÜDÜM BEN!

ŞERMIN YAŞAR

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

ON PARMAĞINDA ON MARİFET BİR BAKICI

“Kim bakacak bu çocuğa?”

Bu soru bizim ailemizin en önemli sorusu. O zamanlar henüz doğmamıştım, daha annemin karnındaydım. Dışarda olanları göremiyor, duyamıyordum; ama annemin, bebek beklediğini öğrendiğinde ilk tepki olarak bu soruyu sorduğuna neredeyse eminim. Muhtemelen şöyle olmuştur: Annem doktora gitmiştir ve doktor demiştir ki, “Tebrikler! Bir bebeğiniz olacak. Hamilesiniz hanımefendi!”

Annem de demiştir ki, “Neeeee, hamile miyim? İyi de kim bakacak bu çocuğa!”

Sonra annem, babamın yanına gitmiştir ve baba olacağının bilgisini vermiştir kendisine. Ve babam hemen demiştir ki, “Neeeee, hamile misiiin? Eeeeeee, kim bakacak çocuğa?”

Böyle olmamıştır belki de, ama bana sanki böyle olmuştur gibi geliyor. Çünkü ben doğduğumdan beri bizim evde durmadan aynı soru tekrar ediliyor!

Ne yazık ki bu sorunun cevabını henüz bulamadılar. **Se-ne-ler-dir.**

Annem ve babam çok çalışıyorlar. Herkesin ailesi gibi... Ama bizimkiler şey, nasıl desem, galiba biraz fazla çalışıyorlar. Oturduğumuz evin kirasını, arabanın kredisini, kredi kartlarını ve faturaları ödeyebilmek için çok çalışmaları lazım. Ayrıca -bunu onlardan duydum- tam da kariyerlerinin en önemli dönemindelermiş. Çalışmaktan bana bakacak vakitleri pek kalmıyor. Gelgelelim çocuk vakit isteyen bir şey. Yani ben vakit istemiyorum, böyle bir talebim yok, ilgi düşkününü biri hiç değilim. Cidden değilim. Aman gelin benimle ilgilenin, bana bakın, bana vakit ayırın, beni gezdirin, beni dolaştırın da demiyorum. Ama işte birinin benimle evde durması, bana yemek yapması, benim çamaşırlarımı yıkaması, ütülemesi, odamı toplaması, beni okula götürmesi, okuldan alması, ödevlerime yardım etmesi, gece yatarken dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı kontrol etmesi, bana kitap okuması ve beni uyutması gerekiyordu bunca sene. Çocuk, bakım isteyen bir şey sonuçta. E kim bakacak bu çocuğa? Al, bak ben de sordum.

“Bu çocuk” dediğimiz kişi benim. Kendimi on kelimedede tanımlayacak olursam; uslu, uyumlu, zeki,

işbitirici, özgüvenli, becerikli, yaratıcı, cevval, komik ve akli başında biri olarak tanımlarım. Fakat annem ve babamın bunlardan haberi yok. Onların gözünde ben; yaramaz, mızımız, şapşal, kendi başının çaresine bakamayan, hiçbir şeyden anlamayan, beceriksiz, akli bir karış havada –dur bakayım nasıldı o- ağzı açık ayran budalas! bir şeyim! Beni yakından tanı-mamalarına gerçekten çok üzüliyorum. Beni hep böyle anlatıyorlar birbirlerine. Ağzım açık kalıyor. Bakın, bakın, tam olarak şöyle diyorlar.

“Falancanın oğlu tek başına yurt dışına gitmiş. Bizimki mi? Ay yok canım, salsan şuradan ekmek almaya bile gidemez.”

Gönderdiniz mi hiç acaba beni ekmek almaya? Yooo, göndermediniz. Göndermeden nereden bileceksiniz? Ayrıca siz kendiniz bile ekmek almaya gitmiyorsunuz. Marketten sipariş veriyorsunuz! Sizin ekmek almaya gidebilecekken gitmemenizi tartışmıyoruz ama benim bir çocuk olarak ekmek almaya gitmemem konu oluyor!

“Biz bizimkini sokağa tek başına salmıyoruz, akli bir karış havada, biri çağırrsa takılır peşine gider!”

Neyim ben acaba, kedi miyim? Gel pisi pisi diyenin peşine takılıp gidecek miyim? Mümkün mü böyle bir şey? **Buna inandığınıza inanamıyorum.**

“Sokağa salmayı bırak, evde bile tek başına bırakamayız. Evde tek kalırsa evi başımıza yıkar.”

Hı hı, ben de zaten buldozerim! Siz arkanızı döner dönmez evi yıkacağım! Bu nasıl bir hayal gücüdür, anlamak mümkün değil.

Hayır, bunların hiçbirini kabul etmiyorum. Ben normal bir çocuğum, son derece sıradan ve normalim. Kendi başımın çaresine de pekâlâ bakabilirim. Elbette bütün çocukların bir süre bakıma ihtiyacı vardır. Sonuçta hiçbir bebek kendi kendine bakamaz. Çocuklar da kendi kendilerine bakamazlar. Büyüyene kadar bir yetişkinin desteğine ihtiyaç duyarlar. Bu yetişkinin de anne babası olmasını beklenir. Çocuklar zamanla bazı şeyleri kendileri yapmaya başlarlar, kendi kendilerine yemek yerler, kendi kendilerine yıkanır, kendi kendilerine uyurlar, kendi kendilerine okula gider gelirler falan... Büyüme de tam olarak böyle gerçekleşir. Büyüme böyle bir süreçtir. Fakat biz bu sürece henüz adım atamadık! Çünkü annem ve babam benim büyüdüğümü kabul etmiyorlar. Korkarım ben yirmi yaşına gelince de birinin bana bakması gerektiğini düşünecek ve o zaman da “Kim bakacak bizim çocuğa,” diye dertlenecekler.

Ah, bugüne kadar bu evden bana bakmak için kimler geldi kimler geçti...

Kısaca anlatayım.

Ben dünyaya geldikten bir ay sonra annem işe başlamış. Çalışması gerekiyormuş. Bahsettim size, geçim derdi ve kariyer meselesi... İlk birkaç ay, bana

anneannem ve babaannem bakmışlar. Anneannem bir çocuğa uzun süre bakamayacak kadar yaşlı. Yani aslında kendisine de bakamayacak kadar yaşlı. Ona bile teyzem bakıyor. Babaannem ise öğretmen. Çalışıyor. Emekli olunca torununa seve seve bakabileceğini ama çalışırken sadece tatillerde ilgilenebileceğini söylemiş. Zaten yaz tatillerinde bana o bakıyor.

Aslında bir çocuğa annesinin ya da babasının bakması bence daha doğru; ama ne yapsınlar çalışıyorlar. Bana bakmak için annemin ya da babamın işi bırakması gerekirdi. Gelgelelim geçinebilmemiz için ikisi de çalışmak zorundaydı ve mecburen bir bakıcı bulmaya karar verdiler. Tamam, güzel fikir, ben olsam ben de bu kararı verirdim. Ama maddi durumumuz evde tam zamanlı olarak birini çalıştırmaya elvermediği için annemle babam **daha çok** çalışmak zorunda kalmışlar. Hımmm, düşününce haklılar. Günde sekiz saat çalışmak yetmediğinden, çalışma saatlerini on iki saate çıkarmışlar. Böylece zaten azıcık kaldıkları evimizde daha az vakit geçirmeye başlamışlar. Bana başkasının bakması için daha çok çalıştıklarına, daha çok çalıştıkları için de bana başkasının baktığına ben de inanamıyorum ama işler böyle garip işliyor.

Canlarım benim, sabah altıda evden çıkıyorlar, gittiklerini görmüyorum çünkü o sırada mışıl mışıl uyuyorum. Sanırım akşam yedide işten çıkıyorlar ve eve ancak sekizde gelebiliyorlar. Beni arayıp

“Yoldayız, geliyoruz, seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyoruz,” diyorlar. Fakat bilin bakalım onlar geldiğinde ne oluyor? Onlar eve gelip, üstlerini değiştirip yemeklerini yiyene kadar benim uyku saatim gelmiş oluyor. Yani hafta içi neredeyse hiç karşılaşamıyoruz. Onların geliş saatleri geç olduğu için ben yemeğimi hep tek başıma yiyorum. Ve buna çok üzülüyorum.

Cumartesi günleri yarım gün çalışıyorlar ama benim cumartesi öğleden sonra basketbolum, gitar kursum ve dil kursum olduğundan -ki bunlar ben kendimi bildim bileli var- o gün dolu oluyorum. Bu kursların ücretini ödeyebilmek için babam cumartesi ve pazar akşamları başka çocuklara online ders verdiğinden birlikte zaman geçiremiyoruz. Geriye bir tek pazar günleri kalıyor. Bakıcım, o gün izin kullanıyor. Pazarları tüm gün annemle ve babamla baş başa vakit geçirme fırsatım oluyor. Annem ve babam kahvaltıyı hazırlıyor, sonra da mutfağı toplayıp evi silip süpürüyorlar. Ardından birlikte pazara, markete, kasaba ve berbere gidiyoruz. Çünkü bunları yapacak başka zamanları olmuyor. Eve gelince aldıklarımızı yerleştiriyorlar. Akşam yemeğini pişiriyorlar. Sonra da, “Hadi birlikte vakit geçirelim,” deyip bana sarılıyorlar, yatıyoruz ve güzel bir gündüz uykusu çekiyorlar. Ben de yanlarında yatıp telefona bakıyorum. Biraz annemin telefonundan, biraz babamın telefonundan oyun oynuyorum. **Hak geçmesin.**

